

TÄHEKE

NR. 3 1963

Illustreerinud A. VENDER

Lapsed, lähme kevadmatkale!

Kevad, kaunis kevad! Lapsed, lähme koduümbrusse matkama! Üksi minna pole nii lõbus, lähme mitmekesi, veel toredam, kui kogu tähekesega! Jalutame pargi liivaradadel, põllispuude vahel. Könnime aasale ja põlluveerele. Käime piki aiapäält ja kraaviserva. Põikame korraks metsagi. Vaatame tähelepanelikult, mida on toonud meile kevad. Kuulatame kikikõrvu kevadhäali.

Mida näete ja kuulete?

Sellest, lapsed, kirjutage mulle. Kes soovib, võib ka pildi joonistada. Et hõlpsam oleks kevadist loodust vaadelda, ning sellest, mida näete ja kuulete, parem kirjutada ja joonistada, esitan teile mõned küsimused.

Kus sulas lumi kõige varem? Mis sai lumest teie tänavas? Milliseid kevadlilli te kõige enne nägite ja kus need kasvasid? Kas tegite kuldnokkadele pesakasti? Millal nägite esimesi kevadekuulutajaid ja kuulsite nende laulu? Kas nägite esimeseks kuldnokka, lõokest või mõnd teist lindu? Mis värvi oli liblikas, keda te kõige enne nägite?

Milliseid kevadisi töid tehti põllul ja linnas? Mida te tegite kooli katseaias ja kasvuhoones?

Kui sul on võimalik, siis külasta kolhoosi või sovhoosi kanalit ja lambalautu. Mida sa seal nägid?

Ootan, lapsed, teie kirju ja joonistusi kuni aprillikuu viimase päevani. Tublimate loodusevaatlejate jaoks leidub mul üht-teist ka kingitustekapis... Mida just? Noh, küll te siis näete!

Täheke

VELLO JA VANAEMA

„Vanaema!“
„Mis on, Vello?“
„Kas sa, vanaema, saadikut oled näinud?“
„Missugust saadikut?“
„No niisugust, keda valitakse.“
„Olen.“
„On tal põll ees?“
„Miks tal põll peaks ees olema?“
„Vastast Rein eile ütles, et saadik on rahva teener. Ja sinu paksus raamatus, vanaema, on kõigil teenritel põlled ees.“
„Ei, laps, eh-eh-eh! Ei meie saadikutel ole küll põlle ees, kui ehk oma ameti pärast. Nood seal raamatus ümmardasid kunagi ette ja taha oma isandaid. Aga meie saadik teenib kogu rahvast. Kõiki-kõiki, kes teda saadikuks on valinud.“
„Kas sina ka oled valinud, vanaema?“
„Aga kuidas siis! Olen! Nüüdki käisin valimas. Ja hakkad sinagi valima, kui suureks kasvad.“
„Siis sina, ja kui ma suureks kasvan, siis

mina ka, meie oleme samuti rahvas?“
„Oleme.“
„Aga kuidas saadik siis meid teenib?“
„Noh, meie räägime talle ära oma soovid, mida ja kuidas, mida me tahaksime, mis-moodi me tahaksime, ja tema siis püüabki meie soove täita.“
„Aga kas saadik toob mulle rooliga kelgu, kui ma tahan?“
„Ei too, kelku ei too, Velloke! Saadik ajab palju suuremaid ja tähtsamaid asju, kui sinu kelk on.“
„Missuguseid asju ta siis ajab?“
„No... saadik ajab näiteks niisuguseid asju... Saadik võib, näiteks, selle eest hea seista, et sulle ja teistele siitkandi lastele uus ilus koolimaja ehitataks.“
„Ta on siis justkui suur-suur näärivana, vanaema. Harilikud näärivanad toovad ainult pisikesi asju, aga tema toob ainult hiiglasuuri.“
„Ei ole näärivana, pojake. Saadik on niisama inimene kui sina ja mina. Ja ta ajab ka väiksemaid asju. Kui ma oma pensioni ei mõistnud siin algul joonde saada, käisin ka korra saadiku juures.“
„Ja ta aitas sind?“
„Aitas.“
„Kas ta kõiki aitab?“
„Kõiki. Kes muidugi õige asja eest väljas on.“
„Ja mind ka aitab?“
„Aitab, kui sul abi vaja läheb.“
„Aga kui ma matemaatika ülesannet ei oska teha, kas siis aitab?“
„Eh-eh-eh! Ei, see tuleb sul ikka endal ära teha. Nii väikeste asjadega ta ka jälle ei tegele.“
„Ja kelku ka ei too?“
„Ei, kelku ka ei too. Kui sa tubli poiss oled, ostab isa sulle ise kelgu. Saadik aga laseb

sulle ehk uue koolimaja ehitada.“
„Kuidas ta saab lasta?“
„Aga ta räägib valitsuses, et näete, siia meie lastele oleks hädasti uut suuremat koolimaja tarvis, paljud lapsevanemad ja õpetajad on seda palunud...“
„Ja siis ehitataksegi?“
„Kui leitakse nõudmine õige olevat, ehitatakse.“
„Saadik on siis hea inimene?“
„Väga hea. Ja mitte üksnes hea, vaid ka töös väga tubli. Nii tubli, et kõik temast lugu peavad.“
„Ja sellepärast valivadki tema?“
„Sellepärast, Vello.“
„Siis vastast Rein võib ka saada saadikuks, kui ta suureks kasvab? Ta on ka tubli.“
„Võib saada. Ja võid saada sinagi, kui sa targaks mehed õpid ja hästi töötama hakkad.“
„Vanaema!“
„Jah.“
„Ma lähengi nüüd õppima.“
„Mine, mine!“
Ja Vello läkski.

Illustreerinud H. SAMPU

Kaks Lumememme

R. MÄNNIS

Kaarel ehitas lumememme. Sellest pidi saama kõige toredam lumememm. Järsku jooksid kusagilt välja Juku, Toivo ja Ain.
„Ehitame, jah, lumememme!” hõikasid nad Kaarlile appi asudes.
„Ei!” ütles Kaarel. „See on minu. Tehke endale igaüks ise!”
„Teemegi,” ütles Juku ja nad hakkasid

kolmekesi ühte lumemeest ehitama. Nii tore see siiski ei tulnud kui Kaarlil. Tuli lühike ja jäme, sest kõik kolm olid Kaarlist väiksemad ega ulatunud nii kõrgele tõstma.
Kaarel tõi toast mütsilodu, mis tegi ta lumemehe veelgi uhkemaks. Nüüd ei suutnud Kaarel pidada ja hõikas:
„Vaadake!”

Pääsukeste laul

K. KANGUR

TIIU TÄDI, KURI KÄDI,
SIDUS KAE LA
SEITSE PAELA,
ISTUS UHKELT KAARIKUSSE,
TAHTIS SÕITA SAARIKUSSE.
EI NÄIND JÄÄRA,
EI NÄIND JÄÄRA –
KUI SEE ALLA NUUD EI JÄÄKSI!
KAARIK KARGAS KIIRA-KÄÄRA,
KÄISKI KRAAVI – KÄÄKSI!

Metsemesilane

K. KANGUR

„TERE, VANA TORISEJA,
MESILANE-MUMMI
MIS SIND PAHANDAS, ET JÄLLE
PÕRISED KUI TRUMM?“

„LÄKSIN KATUST PAIKAMA,
BRÖMM-BRÖMM,
ÄMBLIK TULI AITAMA,
BRÖMM.
KORSTNAL JÄI TA TUUKUMA,
BRÖMM-BRÖMM,
PIDI ALLA KUKKUMA,
BRÖMMI!“

Illustreerinud K. NIINEPUU

Kaja

H. MÄND

EMÄ AJALEHTE LOEB,
KAJA EMA SULLE POEB.

„EGA, EMA,
MA EI SEGA?“

„EI SA SEGA,“

UTLEB EMA.

„KULL SEL I-L ON TORE TÄPPI!“

AJAB I-SID TAGA NÄPP.

AJAB I-SID TAGA NÄPP,

KUNI EMA JÄRJE KAJA

AJALEHES SASSI AJAB.

„EGA, EMA,

MA EI SEGA?“

„EI SA SEGA,“

UTLEB EMA.

AGA KUIDAS VASTAB KAJA,
KUI ON EMAL TEDA VAJA?

UTLEB TÕRKSALT: „ÄRA SEGA,
NÄED JU, MÄNGIN NUKKUDEGAI!“

Laisk Madis

H. MÄND

MADIS SEISAB KAPI JUURES,
MÄNGUASJU PÕRNITSEB.
VÕTAB KÄTTE, SÕRMITSEB.
SEISAB KAUA KAPI JUURES.

MADIS MÄNGIDA KULL TAHAKS,
KUID TA MÄNGIDA EI SAA,
SEST ET OMA ASJU MAAST
PÄRAST KORJATA EI TAHA.

Kolm vaatasid, noogutasid kiitvalt,
aga nende silmis polnud vaimustust.
Vaimustus süttis siis, kui nad vaatasid
oma lumemehe Matsi poole.

„Vilets nimi!“ turtsatas Kaarel. „Minu
oma on Heinrich.“

Varsti hakkas aga Kaarlile tunduma,
et Heinrichil siiski oli üks viga: ta

polnud nii rõõmsa näoga kui Mats.
Kaarel pätsis põskedele lund juurde,
joonistas suunurki ülespoole, kuid see
kõik ei aidanud.

„Mats, vaata, et sa öösel plehku ei
pane!“

„Mats, säh, võta teivas kätte!“

„Mats, oi sa, Mats!“

Mats ainult muheles oma ehitajate

sädinat kuulates, Heinrich aga jäi
veel tõsisemaks, kuni viimaks ohkas.
See oli siis, kui Matsi ümber hakati
ringmängu mängima. Võib küll olla,
et me ei kuulnud päris õigesti ja
ohkas hoopis Kaarel, aga mis seal
vahet!

Neile mõlemale oli päris selge, et ükski
ei saa ringmängu mängida.

A.TIGANE

Alustajad ja lõpetajad

Illustreerinud I. TORN

Mie täheke sai tara endale! Eerik, Juhan – saime tara endale!“ hõiskas Ulvi alumisest koridorist üles joostes. Poised ei suutnud sellist uudist jalapealt uskuda: kas tõesti anti tara, mida kõik klassid himustasid, nimelt I klassi tähekesele?

„Anti kuuenda pioneeridele,“ lõõtsutas Ulvi seletada, „aga see on niisama hästi kui meile!“

Muidugi, kui juba kuuendas nende šefid olid...

„Latte lõigata nad meil ikka lasevad,“ arvas Juhan.

„Või naelu taguda,“ unistas Eerik.

„Ma ütlen meie lastele, et pärast tunde keegi koju ei läheks!“ tuiskas Ulvi jalutusruumi.

Pärastlõunal marssis täheke kooliõue metsapoolsesse nurka. Seal oli jäme haab tormis murdudes osa tarast pikali paisanud ning hulk teibaid puruks lõõnud. Kohe pidi parandus algama. Nojah, varem pärale jõudnud pioneerid jaotasidki omavahel haamreid, pintsleid ja värvipotte.

„Küll tulime õigel ajal!“ ajasid oktoobrilapsed samuti käed pikka.

Kuid nende muidu ladanud ja lahked sõbrad ei ulatanud seekord oma hoolalustele mingit riista. Vastupidi, nad tõrelesid: „Kuhu te tikute? Ega siin seekord mänguks lähe.“ Tea, tähekesel päris juht, koguni naksutas tõrjuvalt tange.

Väikesed lonkisid koolimaja nurga varju. Pingil reas, kuulatasid nad tara suunast kostvat kopsimist. Äkki suuremad väsivad? Äkki virutavad haamriga sõrme pihta? Äkki kardavad värviplekke oma riieteel? Siis on nooremaid ikkagi tarvis.

Neid ei kutsutud ega kutsutud. Kui ehituskära vaibus, hiilisisid ootajad asja uurima. Tara oli jälle püsti, läikis ja lõhnas juba kaugele.

„Puha ära tehtud,“ tusanes Ulvi.

„Meil pole siin enam midagi peale hakata,“ kurtis Juhan. Veel viimases lootuses kõndis ta piki taraäärt: „Maas on mõned mädad notid, viin vähemalt need kuuri.“

„Teibatükke on kah laiali,“ korjas Eerik pulki sülle.

Ulvi ühes teiste tüdrukutega tõi luua ja pühkis peenema prügi kokku, mille nad põlledes tibinal ära kandsid. Alles seejärel lahkusid lapsed. Ise ohkasid.

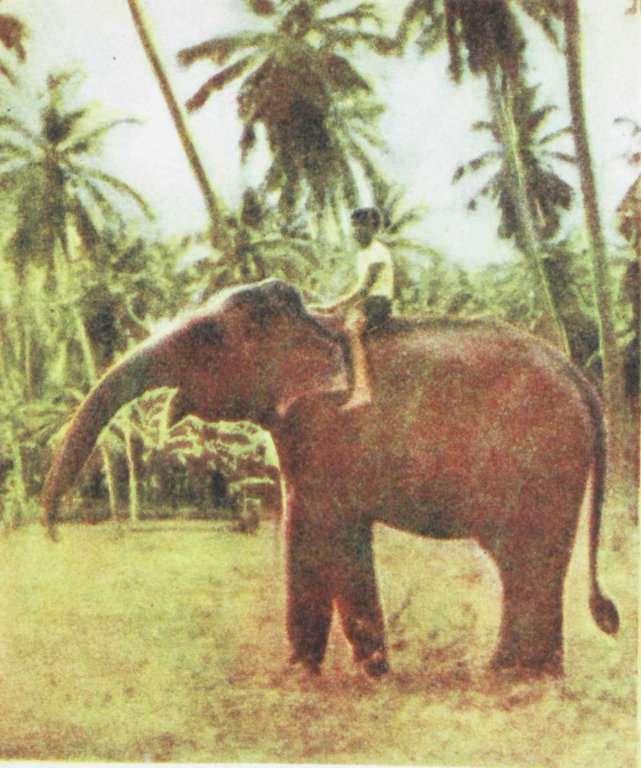
Paar päeva hiljem paluti terve täheke VI klassi rühmakoondusele. Lõkke juures rääkis direktor:

„Pea tänama pioneere, kes taratööd agaralt alustasid.“

„Alustasime?“ kostis kiidetavate seast imestust. „Viisime ju lõpule!“

„Mis lõpust seal rääkida, kus praht maha jäetakse!“ Direktor pöördus oktoobrilaste poole:

„Töö lõpetasite teie! Ja teile määrati samuti preemia – sõidate pühapäeval linna teatrisse.“

*Need pisikesed pruunid velled
me talvest midagi ei tea.
Nad pole ise süüdi selles,
sest läbi aasta suvi seal.
Nad teavad aga oma maast,
kes elevant, mis on banaan.
Seal kunagi ei mölla tuisud,
seepärast tundmatud neil' uisud.*

TSEILON

G. PLOTKIN

*Palmimetsa jõudis
lonkiv elevant.
Poiss ta seljas nõudis:
„Tõsta oma lont!”*

*Tänaval üks lõbus mees
liiklust hästi reguleerib.
Autole teeb vabaks tee,
et ei tekiks liikluskeerist.
Ja kui jälle tõuseb käsi,
elevanti minna käsib.
Väga tähtis amet tal
Tseilonis sel tänaval.*

ABIMEES MURKA

Joonistanud H. VALK

VENETSUEELA
MUINASJUTT

KUKK ja REBANE

See lugu juhtus nii...
Rebane istus ploomipuu all
ja ootas. Keda ta ootas?
Kukke muidugi: too istus
puu otsas ja tukkus. Kui
kukk ärkas ja nägi, kes
teda all ootab, otsustas ta
kindlalt: „Istun siin kas või
kuu aega, aga alla ei
lähe.“

Keskpäeval, kui päike pais-
tis otse lagipähe, lehvitas
kukk tiibu ja hüüdis:

„Kukeleegu! Kukeleegu!“

„Mille üle sa, sõbrake, nii
rõõmustad?“ küsis rebane.

„Varsti tuuakse mulle
kohvi.“

„Kes sulle kohvi toob?“

„Kaks jahikoera ja üks
karjakrants.“

„Eks ta tõsi ole, lõuna juba
käes ja mul ka aeg minna
kohvi jooma. Küllap on
mullegi kohvi valmis keedetud.
Hakkan pealegi tasa-

pisi astuma,“ ütles rebane
ja lipsas pöösastesse.

Kukk aga pidi naeru pärast
puu otsast alla kukkuma.

Illustreerinud E. VALTER

Kingad on pahased

Arvidas oskab juba ilma ema abita end rii-
desse panna. Tõmbab ise kingad jalga ja
seob paeladki kinni. Kuid täna on kingad kui-
dagi imelikud. Nendega ei saa üldse käia.
Nad kisuvad jalgu eri suunas. Miks nad nii
teevad, seda Arvidas ei tea.

„Vist läksid öösel omavahel tülli... Eks selle-
pärast pööravadki nüüd teineteisele selja,“
arvab poiss.

„Ema, miks mu kingad on pahased?“ küsib
Arvidas.

Ema vaatab ja ütleb:

„Sa panid nad valesti jalga. Paremale kingale
ei meeldi, et sa panid ta vasakusse jalga, ja
vasakule kingale ei meeldi, et sa panid ta
paremasse jalga.“

Leedu
kirjanik

RAIMONDAS
KAŠAUSKAS

Uks

Arvidas hakkas uksega män-
gima. Kord tegi selle lahti,
siis pani jälle kinni. Vaevas
vaesekeste nii ära, et see hak-
kas koguni kriuksuma. Uks
vihastus ja pigistas poissi sõr-
mest. „Küll on paha uks!“
puhkes Arvidas nutma. Sellest
ajast alates tõukas ta ust
ainult jalaga.

Kord õhtul läks Arvidas koos
isaga pärast pikka jalutus-

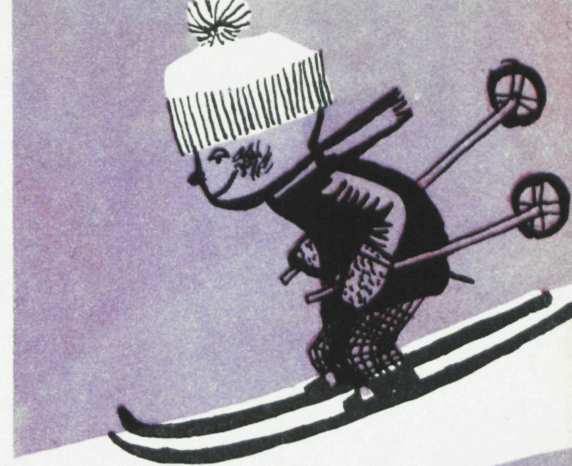
käiku koju. Pakane näpistas
neil põski jatikkus nina kal-
lale. Nad kiirendasid sammu,
kuid pakane ei mõtelnudki
maha jääda.

„Arvidas, hakkame õige
jooksma!“ ütles isa. „Siis ei
saa meid ükski pakane kätte.“
„Hakkame!“ rõõmustas Arvi-
das.

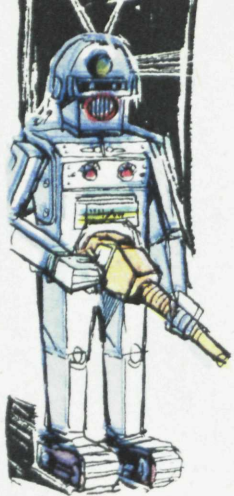
Nad jooksidki tänavat mööda
kuni koduni välja. Kuid

pakane sai nad kätte. Ta
ajask neid taga veel hooviski
ja läks nendega koos trepist
üles. Nüüd lõpuks astusid
Arvidas ja isa üle sooja läve.
Uks läks nende järel kohe
kinni. Pakane jäi välja. Ta
hulkus öö läbi ümber maja,
kuid uks ei lasknud teda
tuppa.

„Küll uks on ikka heal!“ mõt-
les Arvidas.

NII ON LIHTSAM!

Targad masinad

Kindlasti oled sa näinud pilti niisugusest masinast, mis on päris inimese moodi. Tal on käed, jalad ja pea. Ta oskab käia, käsi liigutada ja rääkida. Seda masinat kutsutakse robotiks. Kuid robot ise ei oska midagi teha. Teda peab juhtima inimene.

Roboti juhtimiseks on aparaat, mille küljes on palju nuppe. Keerad nuppe, ning raadiolained panevad roboti käima ja käsi liigutama. Kui saadad roboti kooli ja ise oled kodus, siis võid näha, mida klassis tehakse, ja kuulda, mida räägitakse. Juhtimisaparaadi küljes on televiisor ja raadio. Nende abil sa kuuled ja näedki. Kui sa ütled juhtimisaparaadil olevasse mikrofoni: „Robot“, siis robot lausub klassis niisamuti: „Robot.“ Sinu hääl kostab tema sees olevast valjuhääldajast.

Sääraseid inimkujulisi masinaid ei kasutata kusagil. Sest need tehti ainult teaduse otstarbel ning nad on nagu suured ja keerulised mänguasjad. Küll aga kasutatakse hoopis teistsuguseid roboteid. Näiteks tankitaolisi, mis liiguvad roomikutel nagu traktorid. Võib-olla just selline robot saadetaksegi kõige enne Kuule. Inimene ei saa Kuu peal elada. Seal pole hingamiseks õhku ning päeval

on väga kuum ja öösel hirmus külm. Tank-robotile ei tähenda see midagi. Roboti abil saavad teadlased Kuud uurida, ilma et nad ise tingimata pruugiks sinna lennata.

Robotit saab panna ka täiesti iseseisvalt tööle. On olemas erilised masinad, mis võtavad enda alla terve saali või isegi maja. Teadlased kasutavad neid väga keeruliste matemaatika ülesannete lahendamiseks. Neid kutsutakse elektronarvutiteks. On olemas nii raskeid ülesandeid, mille lahendamine võtab inimesel mitu aastat. Teadlased annavad neid lahendada masinaile. Elektron-

arvuti lahendab ülesande kõigest mõne sekundi või minutiga. Niisuguste masinate abil saab ka kiiresti raamatuid tõlkida ühest keelest teise, malet mängida, ja nad võivad juhtida isegi tööpinkide tööd. Siis ei pea inimesed ise vaeva nägema ja tehastesse ei ole tarvis ka enam nii palju töölisi kui praegu. Kõik masinad töötavad ise – automaatselt. Praegu on niisuguseid tehaseid ainult üksikuid. Kui me hakkame elama kommunismi ajal, siis on automaatselt töötavaid tehaseid juba kõikjal.

H. SALUM

„Köp-köp!” koputas keegi aknale.

„Kes on?” küsis Toom.

Kõik jäi vait.

Vaevalt sai poiss vihikus tulba arve korrutada-jagada, kui jälle koputati. Seekord lükkas Toom kardinad kõrvale, aga väljast paistis üksnes lumi, ei ühtki elusolendit.

„Kas see oli mõni vaim või?” arutles Toom.

„Mitte vaim, vaid kititoksija,” teadis vanaisa.

Toom pani läkiläki pähe, hiilis kotta ning piilus paakil uksest õue. Ta silmas tihast, kes aknaraamile laskus. Linnuke toksis seal veidi, siis lendas sirelipöösasse, kus teda teised pisikesed sulekandjad ootasid.

„Kas said? Kas said?” sädistati kooris küsida.

„Sain,” kostis aknal toksinu ja näitas nokas halli tükikest.

Kõhe lendas järgmine tiivuline aknale.

Tuppa tagasi jõudnud Toom pahandas:

„Neid on seal terve ühing. Külumume veel ära, kui nad akna kitist hõredaks teevad.”

„Ega nad seda salaja võta,” ütles vanaisa, „enne ikka koputavad.”

„Kas nad siis paremat suupistet ei leia?”

Illustreerinud A. SALDRE

„Vastu kevadet pole enam seda, mis tali puust poetab, ja mitte veel seda, mis suvi mullast soetab. Nõnda ei jäägi me agaral putukapuis-tajal muud, kui kitti närida.”

Vihikus edasi arutades Toom ainult nohises. Kuid järgmistel päevadel oli tal kooli töökojas kibedat saagimist ja hõõveldamist, peiteldamist ja naelutamist. Koju tulles kandis ta kaenlas tervet majakest, mis oli küll ilma seinteta, ent see-eest katuse ja korstnaga. Ta riputas hoone põrandale poest ostetud seemneid, nurgapostide külge sidus peki-tükke. Räästa alla kirjutas:

„TULEVIK”
TASUTA SÖÖKLA

Kui uus asutus oli sireli otsa üles seatud, vaatasid tihased seda enne areldi, sest ei osanud hästi lugeda. Alles kui üks neist ehitust ligemalt uuris ning seemneid-pekki nägi, oli tal siltki selge.

„Siva siia! Siva siia!” hüüdis ta, ja otsemaid oli kogu ühing platsis.

Toomi õuel pole enam kititoksijaid. Eks näe, kui kaua nad mujal peavad akende taga koputama.

TARKUSE VÕTI

E. Esop

Viiu otsustas teisel koolipäeval kooli mitte minna. Just eile oli talle selgeks saanud, et ta on tark. Sest kui õpetaja küsis, kes tähti tunnevad, selgus, et paljud ei tundnud. Viiu teadis küll, kuid Viiu pinginaaber jälle ei teadnud ja sellepärast ta sosistas: „Küll sa oled ikka tark!“ Ja siis Viiu tundis, et see tõepoolest nii ka on. Nüüd istus Viiu trepi juurde ja hakkas Kurnäuga mängima. Kass vaatas teda oma suurte roheliste silmadega ja silus ennast vastu tüdruku jalga.

Viiu võttis Kurnäu sülle. Jalgu üle trepiääre kõigutades sosistas ta tasakesi: „Olen tark! Kuuled, tark!“

Kass aga ei temud väljagi. Tal oli Viiu süles soe ja hea.

„Viiu, ae!“ hõikas vanaisa toast. „Sa jääd sedasi ju kooliminekuks hiljaks, tee kähku!“

„Ma ei lähe enam kooli!“ vastas Viiu rõõmsalt. Tõusis püsti, sirutas ennast ja kõndis siis Kurnäu järel tuppa. „Niikuinii mul seal enam midagi õppida ei ole. Olen ju tark!“ lisas siis.

Vanaisa tõstis silmad lauajupilt, mida ta hõõveldas ja millest pidi tulema väike pink Viiule, ning vaatas imestunud üles.

„Soo-oh,“ muigas siis, „või tark? Noh, ilmatark, eks räägi siis mulle ka oma tarkusest midagi!“

„Tead, vanaisa,“ muutus Viiu veelgi rõõsamaks, „tahad, ma kirjutan sulle oma nime? Või tahad, ma kirjutan sinu nime?“

„Ei,“ muutus vanaisa tõsiseks, „seda oskab igaüks! Kui sa tark oled, eks siis kirjuta siia tarkuse võti!“

„Mis asi?“ ei saanud Viiu aru.

„Tarkuse võti!“ kordas vanaisa ja hõõveldas edasi.

Viiu jäi vanaisa ette seisma ja raputas pead.

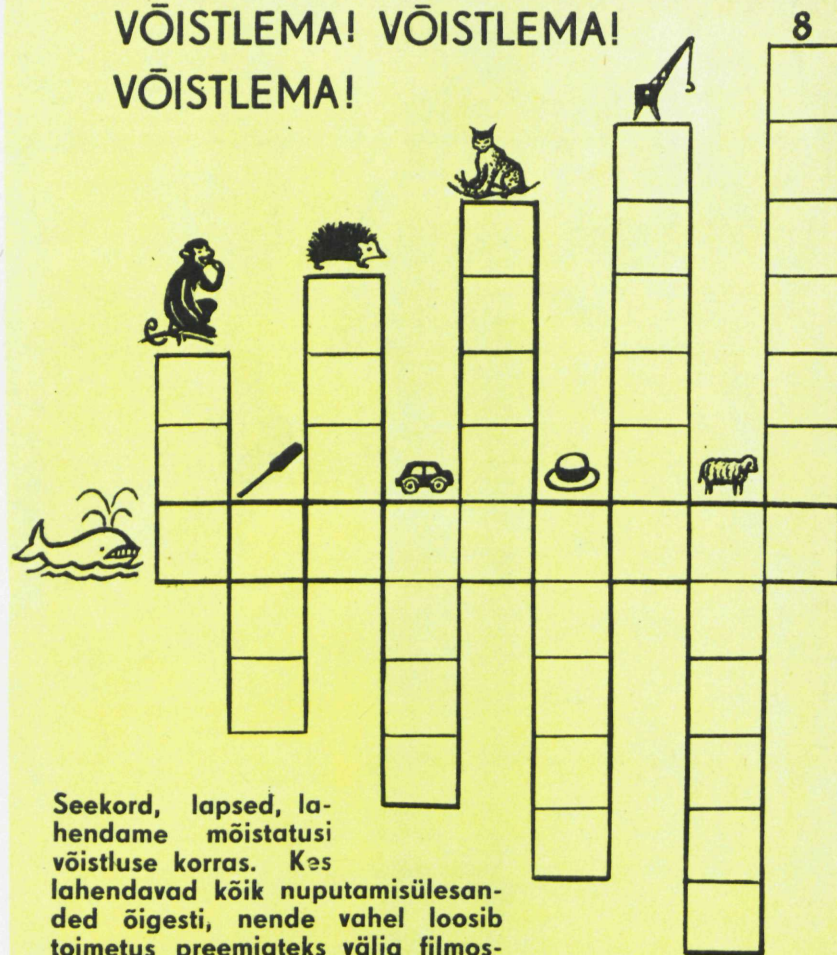
„Seda ma ju ei oska, vanaisa!“

„Eh, sind, tarkpead,“ torises vanaisa. Võttis siis pliitsi-paberi ja maaldis sinna suurelt-suurelt mitu tähte.

Viiu luges. Esimene täht oli O, siis PP, siis I, siis D ja lõpuks A. Kokku veeris Viiu: „O-PP-I-D-A.“

„Jah!“ kordas vanaisa. „Õppida – see ongi tarkuse võti! Nüüd aga tee ruttu, muidu jääd veel kooli hiljaks!“

VÖISTLEMA! VÖISTLEMA!
VÖISTLEMA!

Seekord, lapsed, lahendamise mõistatusi võistluse korras. Kes lahendavad kõik nuputamisesõnad õigesti, nende vahel loosib toimetuse preemiateks välja filmoskoobi viie filmiga ja kakskümmend raamatut. Vastused tuleb ära saata hiljemalt 10. aprilliks!

KRAAK-KRAAKI

KUKKU-KUKKU!

KIKERIKII!

PRAAK-PRAAK!

ARVA
ÄRA!

KAS NEED
LAULUMEHED
LAULAVAD
ÕIGESTI?

ARVA A'RA!

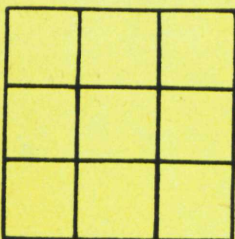
KOLM SÕPRA

ESIMESEL PILGUL PAISTAVAD
NEED KAKS PILTI TÄIESTI SARNAS-
SED. ENT VAATA TÄHELEPANELI-
KULT! KUI PALJU SA LEIAD ERINE-
VUSI?

ARVMÕISTATUS

ASETA NUMBRID 1, 1, 1, 2, 2, 2, 3,
3 JA 3 NIIMOODI RÜÜDUSTIKKU,

ET LIITES NEID ULALT ALLA JA
VASAKULT PAREMALE, SAAD IGA
REA SUMMAKS 6.

Eks ole siin lõikelehel toredad pildid! Mida neist saab
teha? Kui oled pildid kääridega välja lõiganud, siis võid
neist oma soovi järgi seada kokku majaõue. Vaata pilte
hoolega mõlemalt poolt. Need on erinevad. Kas meeldib

Joonistanud L. HARM

SEDA SINIST JOONT MOODA LÕIKA VALJA KÕRVALOLEV KASITÕOLEHT

sulle triibuline või must kiisu, hallid või valged pardid, tüdrukuke täpilise või sinise pearätikuga? Missugused pildid meeldivad, need kleebigi „Tähekesed“ lehekülje suursele paksemale paberilehele.

Kevad tuleb!
U. LEIES

KÜLMATAADIL PILVE PEAL
OTSAS LUMEVARUD,
ISTUB MURELIKULT SEAL
JA PEAB MÖTTES ARU:

„MEHEMOODI KOGU TALVE
TÜHJENDASIN LUMESALVE.
KUHU KÜLL SEE LUMI LANGES,
MAA PEAL KÜBETKI EI NÄE?
TEEDELT KADUNUD ON HANGED,
PÖLLULT LUMI, MERELT JÄÄ...”

PÄIKE PIILUB PILVEPIIRILT,
ISE MUIGAB KELMIKALT:
„SA EI TUNNE MINU KIIRI,
NENDE EES SA HOIA ALTI!
MUIDU VIIMAKS SULAD VEEKS,
KES SIIS TALVEL KÜLMA TEEKS?”

KÜLMATAADIL HAKKAB PALAV,
LABAKUGA HIGI PÜHIB,
SUURTE VILTIDEGA JALA
PÕHJA POOLE RÜHIB...

PÄIKSE SILMAD SADELEVAD,
SAMAS MAALE SAABUB – KEVADI!

Lill sööb liha

Suvepäev oli kaunis ja päikesepaisteline. Väike Margit läks suure venna Uloga rabasse. Nad vaataskid, kas pohli ja jõhvikaid hästi palju kasvab. Kasvas küll! Rabapind oli mättaline ja jalg vajus ühtepuhku pehmesse samblasse. Siin-seal kasvas madalaid ja kõveraid ning ka päris kõrgeid ja sirgeid mände.

"Ai!" kiljatas äkki Margit ja plaksatas peopesaga vastu käsivart. Sealt lendas pirsedes minema sääsk ja laskus lillelehele. Margit tahtis sääske kinni püüda.

"Ära püüa!" keelas Ulo.

"Aga ta ju hammustas mind valusasti!" öigustas end Margit.

"Lill ise karistab kurja sääske," kinnitas Ulo. Ulo on üliõpilane, õpib Tartus botaanikat. Ta teab lilledest ja üldse taimedest palju huvitavat. "Vaata tähelepanelikult!" ütles ta.

Margit vaatas ja suure venna seletuste varal sai ta hästi aru, mis sääsega lillelehel juhtus.

Lill oli pika peenikese varrega, mille otsas rippusid valged õied. Ulo lausus, et õied on ainult siis lahti, kui päike paistab. Pilves ilmaga on nad kinni. Ummargused lehed, vist küll väiksemad kui rahakopikas, asetsesid otse maa ligi. Lehed olid kaetud tihedalt punakate karvakestega. Iga karva otsas hiilgas nagu kastetiik.

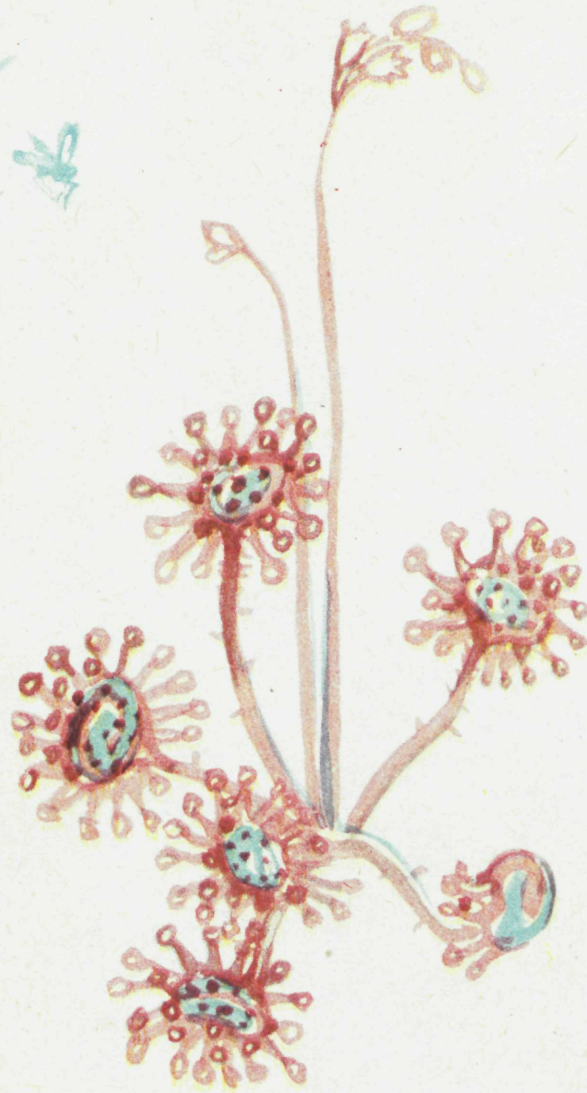
Sääsk oli lehele laskunud ja kavatses vist ennast jahedast kastetilgast karastada. Kuid see polnudki kaste, oli hoopis paks ja kleepuv lima. Pettunult tahtis sääsk lendu tõusta, ent oh häda! — ta istus nokkapidi limas kinni. Ka teised karvakesed sirutusid sääse poole, haarasid teda jalgadest ja tõukasid lehe keskele. Leht rullus kokku, peites endasse kurja sääse.

Margit vaatas küsivalt suurele vennale otsa.

"Ongi kõik," ütles Ulo. "Paari päeva pärast avaneb leht ja siis pole sääsest peale tiibade enam midagi järel. Leht söi „köhu“ liha täis. Siis on ta karvakesed kuivad. Kui „köht“ tühjaks läheb, tuleb karvakeste otsa jälle kleepuv lima."

"Lill sööb liha?" imestas Margit.

"Nojah," vastas suur vend. "Seda lille kutsutakse ümaralehiseks huulheinaiks. Ta on putukatoiduline taim. Kui inimene paneb tema lehele muna või praetud liha tükikese, siis sööb ta ka neid meeleldi. Huulhein on kasulik taim. Ta hävitab kurje sääski ja teisi kahjulikke putukaid. Tema vartest, õitest ja lehtedest tehakse arstirohtu läkaköha ja veel mõne muu haiguse vastu."

SOKKE KUDUMAS

HIND 15 KOP.

Möödunud aastal hakkasin kudumist õppima. Olin katsetanud juba kahe vardaga kudumist ja leidsin, et oskan seda tööd niisama hästi kui ema. Palusin siis emalt lõnga sokkide kudumiseks. Ema andis mulle ilusat halli lõnga ja kodus esimesed read sokiäärt valmis. Siis hakkasin mina edasi kuduma. Algul läks päris hästi, kuid hiljem hakkasid vardad ühtepuhku põrandale kukkuma. Kurtsin oma muret emale. Ema vaatas ja ütles naeratades: „Sa justkui heegeldad, pead lõnga rohkem pingul hoidma.“ Ja teate, mis viimaks sai – vardad enam ei liikunud ja minul oli sõrmeots katki! Tuli välja, et ma veel ei osanud kududa niisama hästi kui ema.

ULLE SAAR,
Aegviidu 8-kl. Kooli III
klassi õpilane

ESIMENE KOOLIPÄEV

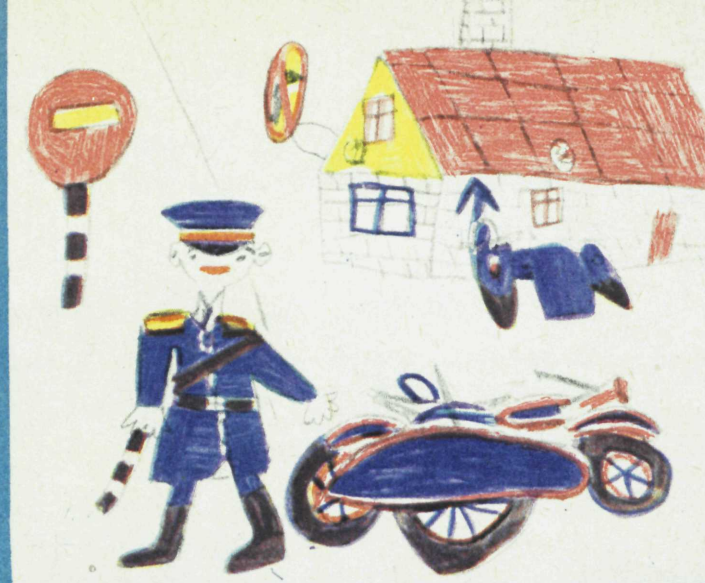
TORE PÆEV ON TÄNA,
KOOLI LÄHEN MINA.
KOOLIS PALJU SÕPRU-LEIAN,
HÄSTI ÕPPIDA MA PUUAN.
LUGEMINE MUL ON SELGE,
LAULDA AMMU OSKAN KA.
ARVUTADA ON VEEL RASKE,
SELLE KOOLIS SELGEKS SAAN.

KRISTA HAAVISTE,
Tallinna 1. Keskkooli II-b klassi
oktoobrilaps

TERE, TÄHEKE!

Minu ema töötab karjalaudas. Suvel ma alati aitasin teda. Läksin koos emaga lauta. Ema tõstis lehmadele söögi ette ja mina tegin loomade asemel puhtaks. Kui aga lehmad lauta aeti, panime emaga nad ketti ja hakkasime lüpsma. Minu emal on kakskümmend üks lehma lüpssta. Mina oskan juba viieaastaselt käsitsi lüpssta, aga nüüd olen üheksa-aastane ja oskan masinaga lüpssta. Täheke, saadan sulle ka oma pildi. Sellel pildil olen kuueaastane. Aitasin seekord emal vasikaid joota. Onu partorig tuli karjalautu ja pildistas mind.

MERIKE OJASOO,
Kirna Algkooli III klassi
oktoobrilaps

ИНДЕКС 78231

„AUTOINSPEKTOR“ – joonistas 6-aastane DAGO ANTOV Tallinnast

„MEIE TÄNAVAL“ – joonistas 7-aastane OTTO PUKK Raplast

METSAS

Oli ilus ilm. Läksime klassiga Rocca al Mare ja hakkasime seal metsas mängima. Meid jaotati kolme rühma. Iga rühmale valiti juht ja anti kompass. Siis peitis õpetaja enese metsa ära ja meie pidime ta üles otsima. Meie rühmajuhiks sai üks poiss. Ta läks mere äärde ja üldse ei otsinud õpetajat. Pärast sai ta sellepärast kahe. Ja minu meelest sai ta selle õieti, sest kui kõik oleksid nii teinud, siis oleks võinud õpetaja metsa jääda. Ja mängust poleks midagi välja tulnud. Teised aga otsisid õpetajat ja kolmas rühm leidis õpetaja üles.

VIIVE KÄRNER,
Tallinna 8. 8-kl. Kooli III-a klassi õpilane

